מו א ב מיי׳ פ״ה מהל׳

עבודת יוה"כ הלי יו: מו ג מיי שם הלי טו:

"ד מיי׳ פט"ו מהל׳ מעשה

קרבנות הל' ד ופ"ו מהל' קרבנות הל' ד ופ"ו מהל' פסולי המוקדשין הלכה א: יח ה מי" פ"ו מהל' פסולי

המוקדשין הל' כא:

סד.

ל) [תמורה כג.], ל) [תמורה כג.], ג) [זכחים נע. עג.]פסחים עג: לח. קידושין ז: ובחים יב. כריתות כח. תמורה ובחים יבו כו ינות כחו מנותים כו:, ד) [ע' תוס' זבחים עד. ד"ה רב דאמר וכו'], ה) זבחים עו: ו) ותמורה כד.ו. ז) מגילה פו, ז) [נומורט פרו], ז) נוגירט כא: לעיל סב. שקלים פ"ג מ"ב, **ח**) [ל"ל דמניא], **ט**) לעיל סב., י) דף לג., כ) [ג"ל בהמה חיה וכוי], () [ג"ל אליעזר], מ) ג" רש"א דר"א,

להם שעת פסול עדיין יכולין להתקן

כשיזדווג לו אחר ולא אמרי׳ הואיל

ונדחה ידחה אלא בשחוטין כגון מת

המשתלח ישפך הדם: הא על ידי

איבריס. של עולה תמימה שנתערבו

בהן איברי בעלת מום אחת: אם

קרב הרחש של חחד מהן. קודם

שהרגישו בדבר: יקריבו כל הרחשין

כולן. ותולין האיסור באותו שקרב כבר ותלינן לקולא דהואיל ונתערבו

אין כאן ספק איסור דאורייתא למיזל

לחומרא דלא הזהירה תורה עליהן

אלא כשהן בעלמן שנאמר בהם כי

משחתם בהם מום בם כי איתנהו

בעינייהו: מבם בהם. מדמלי

למיכתב בם וכתב בהם: בעידנא

דאיםחואי קמייםא לא איםחואי

במריימת. חבל החי לח חיתחזי

קמא עד דאיתחזי בתרא שאף על

פי שהגריל עליו אינו ראוי לישחט

עד לאחר מתן דם הפר ובתוך כך מת חבירו והביאו שנים והגרילו

עליהן וכשהגיע זמן שחיטת השעיר

כבר זה האחרון עומד: אלא רבי יוםי דפסת. דהא הכא לא איתחואי

קמא עד דאתחואי בתרא שהרי

אין זמן שחיטת פסח אלא לאחר

חלות וקודם לכן אבד ראשון והופרש

שני ונמלא ראשון והרי שניהן

עומדים כשהגיע זמן שחיטה ואפילו

הכי האמר רבי יוסי מצוה בראשון:

ראשון

יתקיים

תערובת ירלו. כרבי

: אליעזר

גליון הש"ם

גם' מי דמי התם לא איתחזי. נמוס' ממורה דף כו ע"ב ד"ה שמע הגירסל כאן ואידן התם: תום' ד"ה דחייתו ובו' תנן השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה כל"ל:

מוסף רש"י רב סבר בעלי חיים אינן נידחין. ואין דיחוי אלא כדס או נכעלים כגון שעיר של שם שנשחט וקודם זריקת דמו מת המשחלה ישפך הדם, אבל כל זמן שהקרבן חי אינו נפסל משום דיחוי תר חים נפסף נוסום דימור (פסחים עג:) ולא נדחה הראשון במיתת חבירו והוא יקרב ושני שבזוג שני ירעה (תמורה כג.). ור׳ יוחנן סבר בעלי חיים נידחין. אס נדחו ידחו לעולם (קדושין 1:) ונדחה שני שבווג ראשון כשמת חבירו לעולם וכשהוא מתכפר מתכפר בשני שבזוג כהנים, את הלשכה. נותנין משקלי שנה זו לתוכה לקנות מחקפי שנה זו משוכה מקטת מהן קרבנות לבור לכל השנה (מגילה כא:) שהשליכו לתוכה שחלים שהביאו באדר וממלאין מקרים שהפינו מהן שלש קופות לתרומה לקנות מהן קרבנות לכור תמידין ומוספין (לעיל סב.). דבעידנא דאתחזי בעידנא דאתחזי (בסבר: בעידנא דאתחזי (בסברי ממנה, לא אתחזי (בסברי ממנה, לא אתחזי (בסברייתא שהלשונה נולות בעיד של ווג ולשון לא נולות שעיר של ווג ולשון לא נולות שעיר של ווג ולשון לא נולות לשלות עד שגמרו כל מתנות הדמים וכשגמרו נולום לחרון . **כראשון** (לעיל סב.)**. ואחר** כלחשון (לעיל טב.). ואחר כך נמצא הראשון. או קודם חלות לארכעה עשל או אחר חלות וקא אמר כ" או אחר מלות וקא אמר כ" מלוף מלות בלאשון ואש" שהופרש השני קודם חלות וכי מטי חלות תרוייהו איחוו כי הדדי דהא כל כמה דלא מטי זמן שחיטת הפסח לא

תום' ישנים

איחזי קמא (שם).

דחייתו לצוק זו היא שחימתו. ולא דמי לנוחר שחישתו. וכם דמי כנחר מתקב שחישתו. ומעקר שאין מלוחו בכך. והקשה ה"ר משה מפנטייוא ול"ל על הא דפטריה (רבע) [פטר ר"ש] במשנה [חולין פא, בן השוחט עגלה ערופה ופריך בגמ' עגלה וערופהן שחיטה כגמו שבט נערופים שחירג ראויה היא דמנן נמצא ההורג עד שלא מערף העגלה מצא ומרעה בעדר אלמא אינה נאסרת עד שעת העריפה, א״כ שחיט לה שחיטה ראויה היא. ומשני עגלה ערופה אינה טימ, ומשני ענט ערופה מינה משנה דודאי לא (פטרי רבק) [פטר ר"ש], ואמאי לא מוקי

. בעריפה גופה

ריטן הכא דחייתו ללוק זו היא שחיטתו ולהכי (פטרי רבען) [פטר ר״ש דלא חזיא לאכילה ורבען מחייבי] שהעריפה (ש)היא כשחיטה (אינה) ראויה דאוסרת. והשיב לו רבינו יעקב דהא (ד)קתני במשנה השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה

רבא אמר. מחוסר זמן דאילטריך קרא לשעיר המשתלח כגון שהיה ולא נהירא ליה דהא בעיא היא בפ' כל הקרבנות (מנחות דף פז.) אי לקי לו למי שמוכרן לליבור חולה בתוך ביתו שמותר לחלל עליו יום הכפורים ושחט את אמו של שעיר שנעשה מחוסר זמן משום אותו ואת בנו לאחר שהגריל עליו: מי אסיר. להוליכו לנוק משום אותו ואת בנו: אין נדחין. אם אירעה

משום בעל מום על יין הפסול לנסכים ועלתה בתיקו מיהו יש לומר מנסך מים יוכיח דחייב בחוץ אף על גב דלא אשכחן שילקה עליהם משום בעל מום ולי הוקשה היכי קאמר דאתיא מבינייהו משחיטת חוץ ומהעלאה וממנסך

תורה אור השלם ו. ושור או שה אתו ואת ויקרא כב כח ויקרא כב כח בַּן נַבָּר לא תַקריבו .2 2. וּיִנְיָּזְ בָּן בִּיךְּי עַתְּ בְּּהֶם מוּם אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִבְּּל אֵלָה כִּי מְשְׁחָתֶם בָּּלִם בֶּם לֹא יֵרְצוּ לְכֶם:

רבינו חננאל

רבינא אמ' פחות מבז שמונת רבינא אמי פווות מבן שמונת ימים לא איצטריך קרא, דהא פשיטא היא דלא קדוש, כי לייט, איצטריך קרא כגון שהיה לו חולה מסוכן ושחט לו שעירה ביום הכפורים, ויש לו בן , ראוי לקרבז לאותה השעירה. יהו קובן אות היוסטרית, והיה מזומן עם שעיר אחר והגריל עליהן מקודם הגולל עליהן מקודם שתישחט אמו ועלה עליו הגורל לעזאזל, והוא אסור לשחטו ביום אחד עם אמו כמחוסר זמן, סד"א כבר נקדש וישתלח, קמ"ל דלא. ואקשינן עליה וכי האי גוונא אסיר, אותו ואת בנו לא תשחטו אמר רחמנא ושעיר המשתלח אינו נשחט. ודחי הכי דחייתו לצוק מת כו׳. פי׳ כגון שהגריל על שוי השטירים ומח אחד והביא (שם) [שני] אחרים והגריל עליהן. יאמר אם של שח מח זה שעלה עליו הגורל . עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו והוא העומד במקום המת. . נשארו שנים האחד הראשון . שמח חרירו. והאחד שטמד חבירו במקום המת. וחלקו בהן רב (ור' יוחנן, רב) אמר שיני שבזוג ראשון שמת סב שבווג האון שמונ חבירו הוא יקרב, דבעלי חיים אין נידחין, ויליף לה מבעל מום עובר. התם (לאו) אע"ג אית ביה מום, כי עבר ליה מומא והדר חזי. שפיר דמי. הכא נמי לא שנא. וסבר לה רב נמי כר׳ יוסי דאמר מצוה רב נמי כר׳ יוסי דאמר מצוה **בראשון** לפיכך אמר שני אמר שיני שבזוג שיני יקרב, אבל שיני שבזוג ראשוז אבי שיני שבות האחן ירעה, כי כבר נדחה. והא דיליף רב מבעל מום עובר שאני התם דכתיב כי משחתם בהם מום בם. ודייקינן משחתם בהם לא ירצו, כלומר, כל זמן שבהן מום כשר. וילפינן מינה דכל הדחוייז אע"ג דהדר חזו באלו זה הדין ולא בכיוצא . בהם כי האי גוונא פסול והדר חזו. ורב אמר לך האי בהם לא אתא אלא ללמד כל זמן . שהמום בהם לא ירצו אי אית מירצו, נתערבו נתערבו מירצו, כדתנן בזבחים פרק ח' נתערבו אברים באיברים בעלי מומין, ר' אליעזר אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו

ניפרוך שחייבין בע"ו ויש לומר "רבא אמר כגון שהיה לו חולה בתוך דלאו דוקא נקט לגלויי אקבלה דלא ביתו ושחם אמו ביום הכפורים וכי האי תיתי דלקבלה לא אינטריך אלא גוונא מי אסיר ילא תשחטו אמר רחמנא לגלויי אקמינה דלא מיתי דבקמינה והא לאו שחימה היא הא אמרי במערבא ליכא למיפרך כדפרכינן דהא חייבין ברחייתו לצוק זו היא שחיטתו: אם של עליה בע"ז כמו שחייבין על שם מת זה שעלה עליו וכו': אמר רב השחיטה דקמילה דמנחה במקום שבזוג האשון יקרב שני שבזוג האשון שחיטה דובח לכל מילי וא״ת בקמילה שני ירעה רבי יוחנן אמר ישני שבזוג נמי איכא למיפרך מה להנך שכן חייבין על החמץ תאמר בקמילה ראשון ירעה שני שבווג שני יקרב במאי כדמשמע בפ' תמיד נשחט (פסחים דף קא מיפלגי מרב סבר בעלי חיים אינן גידחין ורבי יוחנן סבר בעלי חיים נידחין סג:) יש לומר מנסך יוכיח דפטור על החמץ וחייב בחוץ וא"ת כיון דסוף מאי מעמא דרב דיליף ממחוםר זמן סוף לא אתיא מבינייהו אלא אם כן מחוסר זמן לאו אע"ג דהשתא לא חזי כי הדר נימא מנסך יוכיח מאי אנטריך למימר תיתי מבינייהו הא ממנסך מיחזי שפיר דמי הכא נמי לא שנא פמי דמי לחודיה אתו דליכא למיפרך מידי התם לא איתחזי כלל הכא נראה ונדחה אלא י"ל איכא למיפרך מה למנסך שכן קבע לו ראשו של מזבח תאמר בקמילה ותאמר בזריקה שעומד היינו מעמא דרב דיליף מבעל מום עובר בעל מום עובר לאו אע"ג דלא חזי השתא כי הדר מיחזי שפיר דמי הכא גמי לא שנא על הרלפה וזורק דמים למטה מחוט והתם מנא לן דכתיב 2כי משחתם בהם מום הסיקרה: דחייתן לצוק זו היא בם מום בם הוא דלא ירצו הא עבר מומן שחימתו. הקשה הרב רבי משה ירצו ור' יוחנן מיעם רחמנא בהם הם הוא מפונטייז׳ זל״ל דבפרק אותו ואת בנו (חולין דף פא:) ° תנן השוחט עגלה ערופה ושור הנסקל וכו' חייב דכי עבר מומן ירצו הא כל דחויין הואיל ונדחו נדחו ורב ההוא בהם בעינייהו הוא ור"ש פוטר פירוש דה"ל שחיטה דלא מירצו יהא ע"י תערובות מירצו כדתנן שאינה ראוייה ופריך בגמרא נשם דף יאיברים תמימים באיברים בעלי מומין ר"א יי פב.] והתנן נמלא ההורג עד שלא אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין כולן כרעיו של אחד מהן יקריבו נערפה העגלה תלא ותרעה בעדר אלמא לא מיתסרא מחיים ואמאי כל הכרעיים כולן וחכ"א האפילו קרבו כולן פוטר ר' שמעון ומשום הכי קאמר חוץ מאחר מהן יצא לבית השריפה ואידך עלה עגלה ערופה אינה משנה נפקא ליה מכם בהם ואידך בם בהם לא דריש ולרב נהי נמי דבעלי חיים ואמאי לא קאמר דשוחט דמתניתין היינו עורף ורבי שמעון פוטר משום אינן נדחין אי בעי האי נקריב אי בעי האי נקריב אמר רבא רב סבר דלא חזיא לאכילה וחייב לרבנן לה כרבי יוםי דאמר ימצוה בראשון הי רבי יוםי אי נימא רבי יוםי דעריפתה זו היא שחיטתה כדאמרי׳ דקופות דתנן "שלש קופות של שלש שלש מאין שבהן תורמין את הכא דחייתו לצוק זו היא שחיטתו הלשכה וכתוב עליהן אלף בית גימל ותניא אמר רבי יוםי למה כתוב עליהן אלף בית גימל לידע איזה מהן נתרמה ראשון להביא הימנה

כדאשכחן ריש פרק השוחט (חולין דף ואם כט.) דקחמר סיפח בקדשים ודקחמר שחיטתן כשרה מליקתן כשירה מיבעי ליה איידי דסליק מבהמה תנא שחיטתן כשירה וכן הא דקתני התם י השוחט י) חיה ועוף ולא ילא מהם דם וכו׳ וקאמרינן בגמרא אי סלקא דעתך בקדשים חיה בקדשים מי איכא אבל לא פריך אי בקדשים שחיטה בעוף מי איכא אלא משום בהמה וחיה נקט השוחט: התם לא איתחואי כלל הכא נראה וגרחה הוא. ואפילו לרבי יוחנן דסבירא ליה בפרק קמא דקידושין (דף ז:) ובפ״ק דזבחים (דף יב.) דיחוי מעיקרו הוי דיחוי ואפילו בבעלי חיים גבי בהמה של שני שותפין הקדיש חליה וחזר ולקחה והקדיש חליה קדושה ואינה קריבה ולא דמי למחוסר זמן דהתם משעה שהקדישה היתה דחויה ואף על גב דגבי מחוסר זמן נמי אמרינן לילה לקדושה יום להרצאה אלמא אף ע"ג דבעידנא דאקדשיה לא חזיא להקרבה אפ"ה כי חזי למחר מקריב ליה ולא אמר דיחוי מעיקרו הוא וכן כל קרבן שהקדישו ביום ועבר עליה לילה אחת שלא הקריבו תו לא לקרביה דהוה ליה נראה ונדחה ואין לחרץ לילה לאו מחוסר זמן ולא חשיב נדחה דהא הכא חשיב נדחה אע"ג דהדר חזי ביומיה וי"ל כיון שאינו מחוסר מעשה בגופו לא חשיב נדחה ועוד דלילה לא חזיא להקרבת שום קרבנות אבל הכא שלריך להביא שנים אחרים ולהגריל עליהם דהוי כמחוסר מעשה ועוד דהוא זמן הקרבה ואפ״ה לא מלי לאקרוביה הלכך חשיב דיחוי: הא עד ידי תערובת מרצו בדתגן בו'. וסבירא ליה כרבי אליעזר א״נ אפילו כרבנן אע״ג דפליגי עליה רבנן התם בברייתא רבנן דמתני׳ שרו מדאורייתא כדמשמע לישנא דמתניתין דלא אסרו אלא אבר הנשאר אבל אותם שקרבו ועלו למערכה לא ירדו ומדרבנן הוא דאסרי לכתחילה כדמשמע לישנא דמתניתין אפיי קרבו כולם חוץ מאחד מהם יצא לבית השריפה: ראירך גפקא דיה מבם בהם. והשתא איכא שלשה דרשות הא עבר מומם ירצו ואידך הא כל דחויין הואיל ונדחו ידחו ואידך הא על ידי תערובת מירצו והא דלא מייתי התם בפ' התערובת (זבחים דף עו:) דרשא דרבי ⁶ (יוחנן) משום דלא בעי לאתויי אלא הנך שתי דרשות דאפי׳ רב מודה בהו והא דמשמע התם דדרשא מידר׳ יוחנן מה"א דבהם אין לחוש בוה דלא נחת גמרא לדקדק בוה: ואם

שמצוה בראשון דילמא שאני התם דבעידנא דאתחזי

סמייתא לא אתחזי בתרייתא אלא רבי יוםי דפסח ייונדתנן) ייהמפריש

פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ואחר כך נמצא הראשון והרי שניהן

עומדין איזה מהן שירצה יקרב דברי חכמים רבי יוסי אומר מצוה בראשון

ובפרק חטאת העוף בובחים (דף ע:) אמרינן דעריפה מטהרת מידי נבילה

ותירץ ר"ת דלא הוה ליה למיתני

השוחט אלא העורף ודוחק הוא

דדילמה תנה שוחט משום פרת

חטאת ושור הנסקל דמיתנו בהדה

ומפרש בגמ׳ דהא מתניתין דר׳ אליעזר אית ליה האי סברא דרב דאמר על ידי תערובת מרצו.

ששת שה עומש שהעלה מני [ב]שמישה. ואין נראה לי דרילמו אגד פרת שטאת ושור הנסקל תוא שמישה דהא הי מני מנות ושמת שהעל המני בפרק ערופה משמע שהעלה מני [ב]שמישה. ואין נראה לי דרילמו אגד פרת שטאת ושור הנסקל תוא שמישה דהא הי מני מו לשמיש ההא הי מני מו המה אייד דסליק מפרת [חטאת] [ו]שור הנסקל בי דחולין [כט, א] (נמרי) [גבין רוג אחד בשף ורוג שוני בבסיא דקשני רוג אחד בשף ורוג שני שני שבוע שמישה שאייה ראויה, דאי לאפוקי ממאן דאמר רבינו דפשיטא ליה למלמודא דאי מיירי בעריפה (מפרה) לא היה צריך כלל לממני המה פטורים דהא פשיטא שוישה שאייה ראויה, דאי לאפוקי ממאן דאמר חייב פשיטא ליה למלמודא דאי מיירי בעריפה (מפרה) לא היה צריך כלל לממני המה פשורים דהא פשיטא שוישה שאייה ראויה, דאי לאפוקי ממאן דאמר חייב פשיטא ליה למלמודא דאי מיירי בעריפה (מפרה) לא היה צריך כלל לממני המה פשורים דהא פשיטא שני שבווג שני ירעה. והיה דפלינו בשעיר המשמלה דרב סבר שני שבווג ראשון ישמלה והאחר רעה, ורכה אות בי שבווג שני ירעה. והיה דפלינו בשעיר המשמלה דרב סבר שני שבווג ראשון ישמלה והאחר רעה, ורכה ורעה, ורכי היותן סבר הוה לריך לשנות. אי נמי מאי דפטר שחיטה שאינה ראויה לא סבירא ליה כי (היכי) [הכא] דחיים לנק זו היא שחיטתו [אלא] זו היא שחיטתו (אלא] זו היא שחיטתו מדיר בידוג שבי ירעה. וה"ה דפליגנ בשניר המשסלה דב סבר בעלי חיים אינן גדחין, והא דמן ליה כי (היכי) [הכא] דחיים לוק זו היא שחיטתו לוק בידוג שבי ירעה. וה"ה דפאי מוסום [דוקמיים את בידוג במי שהיה מוא [פסחים לו, ב] המפרים נקיבה לפסחו מרשה דדחי הוא, אחת היי חוא מיה לא ליף ממחוסר זמן והכא אלא ודדח היה בידים בששמט האחת והיה ב"ד ביד רהם "א אתחוי ב"ד ביר. וא"ת ר" יוחנן מהם אלא ולה יליף ממחוסר זמן והכא אחת והיה בידים בששמט האחת והיה ב"ד ביד רהם "א אתחוי ב"ד ב"ר. וא"ת ר" יוחנן או לה והי ליף ממחוסר זמן משום ההיי נראה מאליו, אבל מבעל מום ילפינן שביר במשוך דריש ליה דהיי דחוי ב"ד ביר החם "א אתחוי ב"ד ב"ר. וא"ת ר" וחוץ מהיה מידים און והם לא היה ליף ממחוסר זמן משום ההיי נראה מאליו, אבל מבעל מום ילפינן שביר במשוך דריש עליה בהיה דמוי בפ"ק דקידושין [ז, ב] ובפרק במרא בריחות [כת, א], ובס"ש מי שהיה טמא [לא, א] אחרינן מני (לא) על המשנה ש"מ דמוי מחום לל היה ליף ממחוסר זמן משום להיר למדיר מרשה להיר מחום ב"ר" והיה אחת להיר מרשה להיר מחום ב"ר" והיה אחת ב"ר ב"ר השתם להיר מום להיר מום להיר משום ב"ר ב"ל היה להיר מום ב"ר השתם להיר מום ב"ר ב"ל היה להיר משלם ב"ר השתם להיר מום ב"ר ב"ל היה משלם ב"ר השתם להוא לתום ב"ר ב"ל היה משלם היר להיר משלם ב"ר ב"ל היה להיר משלם ב"ר ב"ל היה משלם ב"ר ב"ל היה משלם היר להיר משלם ב"ר ב"ל היה משלם היר להיר משלם ב"ר ב"ל היה משלם ב"ר ב"ל היה להיר משלם ב"ר ב"ל היה משלם ב"ר ב"ל היה בלל משם ואם ב"ר ב"ל היה בלל משם ואם בנו משל היר בברל מום שבבר ב"ר. מימה לר" ומום לש"פ שנום היה לה משם להיר מום להוח להות ביר מהום בלל מששה ואין כו כרת. ואות לה מוב ב"ר מום להיה מום שבים שנהם הירא ביר מום היר להו מום בל מום לא ממום ב"ר ומו לא היה בכללם, וכן בלה היום לל הוו היה שביל היה מום בל מום לא"פ בו בל מום לא" בהור מום בל מחום הוו לל הוו בכללם, וכן בלה מום לא" בלחות היה בלל ממשם הוו בלל ממום ב"ר מום לל הוו בללם מום בל מום לא מום להיה בללם מום לש"ב שבתה מום בל היות להחות ב"ר מום לש"ב שנה מום להוום בלה מום בללם הוום בלה הוום בללם, וכן בכל שלה הוום ב"ר הוום ב"ר מום בללם הווך בללם, וכן בעל מום אם"ב שבתה